HERŞEY THKP_C İÇİN
HERŞEY ZAFER İÇİN

TEK YOL DEVRİM

YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM

HİÇ BİR ŞEY, BU, KÖHNE DÜZENİ AYAKTA TUTMAYA YETMEYECEKTİR.

Ulusal ve Uluslararsı tekelci sermayenin,derinleşen ekonomik-politik krizini istikrara kavuşturmak için işbaşına getirilen askeri faşist diktatörlüğün 6. yılına girdik.

Amerikancı kukla ordunun gayri milli-şefleri; dayandıkları tekelci sermaye sınıfının,ekonomik ve siyasi çıkarlarının bir geregi olarak;12 Eylül 1980'de,"Filipinler tipi" "nispi temsili"demokrasiyi rafa kaldırdılar.

Hareket noktalarına "Halkın can güvenligi","toplumda barışın ve huzurun saglanması" gibi demogojik safsataları yerleştiren,gayri-milli şefler; iktidar erkini ellerine aldıkları andan itibaren,ne can güvenligi bıraktılar nede toplumsal huzur.

Askeri faşist diktatörlük ilk planda; başta işçı sınıfımız olmak üzere emekçı halkımızın tüm demokratik ve ozgürlüklerini elinden aldı.Halkın örgütlü güçlerine azgınca saldırdı.Faşist rejim için en tehlikeli devrimci direnme odakları olan,silahlı mücadele örgütlenmelerine; gücünü militarizmin açık saldırganlığından alan "imha" kampanyaları düzenlendi.Toplumumuzun tüm demokratik kuruluşlarına ve aydınlarımıza yönelik,zorla susturma ve uysallaştırma programları yürürlüge konuldu.İşçi sınıfımızın sendikal örgütleri yasaklanarak; kazanılmış bütün ekonomik-demokratik içerikli haklar "lükstür" diye askıya alındı.Uluslararası tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin lehine,tüm halk kesimlerinin aleyhine olan; önceden bir türlü hayata geçirelemiyen " yeni ekonomik model " açık terörist yöntemlerle işletilmeye başlandı.

Ülkemiz bir darbeler ülkesi olmasına rağmen; 12 Eylül askeri faşist darbesi: gerek doğurduğu önemli siyasal sonuçlar,gerekse de toplumsal sınıfların arasındaki ilişki ve çelişkileri derinden etkilemesi nedeniyle,Türkiye'nin toplumsal yapısında bir dönüm noktasını ifade etmektedir.

Bu anlamda askeri faşist diktatörlüğü üreten şartların gelişim seyrini ve bu seyrin noktalandığı 12 Eylül'ü devrimci marksist teori açısından bir kez daha aydınlığa kavuşturmak gerekiyor:

Uluslararası tekelci kapitalizmin 2.Dünya savaşının ardından yarattığı ekonomik gelişme ve bunun doğal sonucu olan sosyal refah 1960'larda durdu. Durgunluk ve giderek gerileme,tekelci ekonomiye damgasını vuran başlıca ekonomik aşamalar haline geldi. Enflasyon,yatırımsızlık ve işsizlik tekelci kapitalizmin,bir türlü çözülemiyen toplumsal problemleri oldu.Emekçi kitlelerin reel gelirleri ve yaşam düzeyleri sürekli gerilemeye başladı.Tekelci kapitalistler,emekçi kitlelerin canı-kanı pahasına elde ettikleri,demokratik hak ve özgürlüklere,saldırmaya başladılar.

Tekelci metropollerde baş gösteren bu ekonomik kriz,doğal olarak siyasal ve sosyal huzursuzluklara vegiderekte patlamalara yol açıyordu.

Emperyalist burjuvazi içine düştüğü bunalımın sosyal ve siyasal patlamalara yol açmasını engellemek için bu bunalımın yükünü geri kalmış ülkelere yıktı.Emperyalist ekonominin ana dalları askerileştirililirken,geri kalmış ülkelerin sömürülmeside derinleştirildi.Birikmiş askeri-mal stoklarını tüketmek için geri kalmış ülkeler arasında savaşlar körüklendi.

Emperyalist ülkelerin,geri-kalmış ülkelerdeki sömürüsünün artması; ekonomik yapıları zayıf ve güçsüz olan bu ülkelerin derin bunalımlara sürüklenmesine yol açtı.Dış ödemeler dengesindeki açık büyük meblağlara varan borçlanmalara yol açtı.Bunun doğal sonucu olarak da,emperyalist ülkelere olan politik-askeri-ekonomik bağımlılık arttı.

Emperyalist finans kuruluşları tarafından hazırlanan ekonomik programlar sömürünün daha da artmasını,işçi ücretleri ve haklarının düşürülmesini, doğal kaynakların daha fazla talan edilmesini getirdi.Gerek emperyalist burjuvazi,gerekse de yerli işbirlikçiler tarafından sömürülen emekçi kitlelerin sefaleti ve yoksulluğu doruğa ulaştı,işsizlik çığ gibi emekçi kitleleri sardı.Açlık çözümsüzlüğe varan boyutlarda toplumsal sorun haline geldi.

Emperyalist sömürü mekanizması,bağımlı geri-kalmış ülkelerde ciddi ve bir türlü aşılamayan sür-git karakterli ekonomik ve siyasi buhranlar yarattı.

Geri kalmış ülkelerdeki ekonomik ve siyasi bunalımın sür-git karakterli olması,faşist rejimlerinde sür-git olmasına yol açıyordu.Emperyalist sömürü mekanizması zaten faşist karakterli rejimler olmadan korunamazdı.Çünkü bütün emekçi sınıf ve tabakalar bu sömürü mekanizmasına karşı her ülkede harekete geçiyorlardı.Bu muhalefetin bastırılması ancak faşist rejimlerle mumkün olabiliyordu.Emperyalist-kapitalistsistem içerisindeki bu gelişmelerden,sistemin doğal ve ayrılmaz parçası olan ülkemizde nasibini aldı.

1950' lerden itibaren ABD olmak üzere,emperyalizme bağımlılığı artan ve giderekde emperyalizmin bir yeni sömürgesi olan Türkiye'de sistemin bunalımından etkilenmesi kaçınılmazdı.

60'ların ortalarından itibaren bir taraftan ekonomik durum kötüye giderken bir taraftan da politik buhran derinleşiyordu.Oligarşik yapı içerisinde işbirlikçi tekelci-burjuvazi ile,egemen sınıfların diğer kesimleri arasındaki çelişkiler keskinleşiyordu.Bozulan ekonomik durumla birlikte,Türkiye emekçi halkının,muhalefeti de boyutlanmaya başlamıştı.Bunun yanı sıra,devrimci-gençliğin,marksist normlara ulaşan militan mücadelesi,proletarya partisinin yaratılmasıyla sonuçlanmıştı.1970'lerde yaratılan THKP-C'nin verdiği silahlı mücadele oligarşik devlet cihazını yıpratıyor,ezilen halkımızın biricik alternatif kurtuluşu oluyordu.

Türkiye toplumunun yaşadığı bu süreç,1972'de oligarşinin parlementer maskeli faşizmden,açık faşizme geçmesiyle noktalandı.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi 12 Mart açık faşist darbesiyle,tekelci olmayan kesimlerin gücünü belli oranlarda kırmasına rağmen,diğer güçleri politik sahnede ezemedi.Silahlı mücadeleye önemli darbeler vurmasına rağmen,Silahlı devrimci savaş örgütlenmelerinin,yarattığı prestiji yokedemedi.

12 Mart darbesiyle,bunalımını atlatamayan ve devrimci hareketin yeniden toparlanmasını engelleyemeyen sistem,daha da derin bunalıma girdi.Uluslararası emperyalizmin boyutlanan krizi,bağımlı Türkiye ekonomisini daha da derinden sarsmaya başladı.

Ekonomik yapının temel sorunları ağırlaştı.Dış ödemeler dengesindeki açık ve devletten devlete borçlar,Türkiye ekonomisini felce uğratan boyutlara vardı.Yıllık toplam ulusal gelir bile,dış borçların faizlerini ödemede yetersiz kaldı.Yeterli döviz kaynağı olmadığından,alınamıyan girdilerden dolayı,sanayinin çalışma kapasitesi,çogu ünitede %50'nin altına düştü.Dış ticaret açığı yükseldi,büyüme hızı düştü.Bütün borçlanmalara rağmen,Tekelci burjuvazinin sermaye ihtiyacı giderilemedi.Ve bunun doğal sonucu olarak yatırımlar durdu.Halkın alım gücü düşerek,sefalet hızla korkunç boyutlara ulaştı.

Ekonomik durumun yoğun bunalımı derinleşti ve siyasal alandaki bunalımlarda doruğa çıktı.Egemen sınıfların iç çelişkileri keskinleşti ve devrimci durum olgunlaşmaya başladı.Başta Devrimci Hareketimiz olmak üzere, devrimci örgütlerin yürüttüğü silahlı mücadele iktidarın temellerini sarsmaya başladı. Sömürülen sınıf ve tabakalar politik alanda hızla yer almaya başladı.Faşist devlet kurumlarının vasıtasıyla, devrimci hareketin gelişimini durdurmak için örgütlendirilip denetlenen sivil faşistlerin bütün terörüne ragmen,devrimci hareket gelişimini sürdürdü.

Türkiye'de bu gelişmeler yaşanırken,uluslararası konjektürde gelişen olaylar emperyalizme ard arda darbe vuruyordu.Orta-doğuda Filistin halkının mücadelesi durdurulamıyordu.İran'da geniş halk kitlelerin katılımıyla gerçekleştirilen politik devrim ve Afganistan'dakı gerici rejimin yıkılması, emperyalizmi ve Türkiye'deki faşist oligarşik yapıyı korkutan gelişmelerdi.

Türkiye toplumunun yaşadığı bu ekonomik ve siyasi açmazlar,burjuva partileri vasıtasıyla giderilemiyordu.Gelinen bu nokta da ; baştan ABD emperyalizmi ve işbirlikçi yerli egemen sınıfların,bunalımlarını atlatmak için bir daha emekçi kitlelere ve devrimci harekete saldırmaları gerekiyordu.

12 Eylül askeri faşist diktatorlüğü gündemine koydugu sorunlarıçözmek için işbaşına geldiğinden bu yana azgın bir karşı-devrimci teror estirdi.Binlerce devrimci işkence hanelerde,sokaklarda katledildi.Onbinlerce devrimci zındanlara tıkıldı.Kürt ulusu üzerinde katlıamlara yeniden başlandı.Kürt ulusu uzerindeki baskılar yogunlaştırılarak,38'leri hatırlatırcasına mecburi iskanlar başlatıldı.Emperyalist patentli ekonomik uygulamalarla kitleler üzerindeki sömürü katmerleştirildi.Tekellere sermaye bulmak için halkın elindeki değerlere el konuldu.

Askeri faşist diktatorlük 6Kasım 1983 seçimleriyle yüzüne demokrasi maskesi geçirmeye çalıştıysa da bugün hala askeri faşist karekterini korumaktadır.Alınan ekonomik ve siyasi kararlarda,genareller çetesinin çizme izine rastlamamak mümkün değildir.Bunun somut ve en açık örneğini,Kürt ulusal mücadelesini imha etmek amacıyla,Irak'a yapılan saldırı oluşturuyor.Yüzlerce masum insanın ölümüyle sonuçlanan bu katliam,genareller çetesi ve onun kukla iktidari tarafından ortaklaşa tezgahlanarak göstermelik parlementodan geçirilmeye bile gerek duyulmamıştır.

Bu gün gelinen aşamada,gıdasını Tekelci sermayenin gücünden alan askeri faşist diktatörlük ve onun kukla iktidarı; ülkemizi ekonomik sefaletin doruğuna tırmandırarak sosyal ve siyasal çöküntüyü toplumsal yaşamda güncelleştirdi.Açık askeri zoruyla geniş kitleleri pasifakasyona uğratarak,genelde halkımızı,özel olarak da gençligi depolitizasyona tabi tuttu.Baskı ve terör 6 senelik sürecin değişmez iki temel unsuru oldu.

Bütün bunlara rağmen askeri faşist diktatörlüğün ve onun kukla iktidarının çabaları boşunadır.Kitlelerin ulusal ve sosyal kurtuluşu sorunu bugün kendisini her zamankinden daha fazla dayatmaktadır.Açık askeri faşizm uyguladığı yöntemlerle hayatı baskıdan ibaret kılmıştır.Halklarımızın üzerinde hergün heran şiddet uygulamaktadır.Ayrıca emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşik iktidarın kitleler üzerindeki sömürüsü doruğa ulaşmıştır.Devrimciler ve kitlelerin tek çıkar yolu hakim sınıflara karşı verilecek, silahlı mücadeledir.Silahlı mücadelenin dışındaki seçenekler devrimci mücadeleyi geliştirmez! Emekçi kitleleri kurtuluşa götürmez.

Bu anlamda silahlı mücadelenin daha güçlü örgütlenmesi temel görevimizdir.Oportünizmin ve pasifizmin iddiasının aksine silahlı mücadele,ulusal ve sosyal kurtuluş için bugün düşünelebilecek tek seçenek haline gelmiştir. Milli krizin her gün daha fazla derinleştiği,ekonomik ve politik bunalım sürekli yükseldiği,egemen sınıfların temel sorunlara çözüm bulamadığı,tersine bu sorunların daha boyutlandığı bu ortamda devrimi geliştirmenin en etkili yolu silahlı mücadelenin daha gelişkin örgütlendirilmesidir.Kitlelerle bağ kurmanın,onları devrimin saflarında örgütleyebilmenin,kısacası mücadeleyi evrimci çalışma tarzıyla geliştirebilmenin hiç bir olanağının olmadığı günümüzde tek yol silahlı mücadeledir.

Egemen sınıfların baskısı ve terörü bu kohnemiş düzeni ayakta tutmaya yetmeyecektir."Her şey bizim kararlı, inançlı ve tutarlı savaşçılığımıza bağlıdır.Hiçbir zaman yılmamalıyız.Darbeler ve bozgunlar,yılgınlık değil, tam tersine devrimci inanç ve öfkemizi bilemelidir.Daha tutarlı ve daha az hatasız savaşmamızı sağlamalıdır."

KAHROLSUN FAŞİST ASKERİ DİKTATÖRLUK..!

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLİGARŞİK DİKTATÖRLÜK..!

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ
ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞIK SAVAŞIMI..!

YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ..!

DEVRİMCİ KURTULUŞ